

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 291. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604138000/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

To unge Piger sprang ned fra den forreste Perron, over Skinnerne og op paa den Perron, ved hvilken Toget holdt.

Karl, der var ivrig optaget af at faa dem, saa at sige, bestemte efter deres Væsen, syntes nok, at deres Bevægelser under denne Manøvre var lidt livlige, næsten skoletøseagtige, men de var nu da ogsaa ganske unge, 18-20 Aar vel, og saac for Resten helt pæne ud, syntes han. Deres Dragt var ontrent efter Moden, trøede han nok, men den var slet ikke afstikkende, snarere lidt tarvelig.

Fensmark velkomst-konverserede dem paa sin leende, gabende Maade. De to unge Damer pludrede i Munden paa hinanden om, at de et Øjeblik havde været helt sikre paa, at Herrerne ikke var med Toget.

Kandidat Eskildsen var der, mærkværdig nok, sletikke Talt om.

Saa snart Fensmark og de unge Piger var komne ind i Køpeen, og Karl var bleven præsenteret for dem, sagde Fensmark: »Nu mener jeg, at de unge Damer straks bør vælge sig hver sin Kavalet paa Turen, og jeg haaber, at jeg gætter rigtig, hvordan Valget vil falde ud.»

»Saa, hvor kan De nu vide noget om det?« sagde Frøken Madsen, - hun havde en lidt dyb, københavnsk-syngende Stemme. Karl tænkte, at hendes Sprog da vist maatte kaldes simpelt københavnsk, men han kjendte dog ogsaa en meget pæn Grossererfamilie i Byen, hvor Damernes Udtale havde netop denne Klang. - »Jeg vælger nu Dem, Hr. Doktor, og jeg er ældre end Agnete,« føjede hun til.

»Naa, det vidste jeg s'gu da nok,« sagde Fensmark, »at gammel - æh - Venskab rustet ikke. - Men hvad siger Frøken Hassing?«

»Jo, jeg er meget godt fornøjet.«

Frøken Hassing sad ligeoverfor Karl. Hun saac for Resten morsom ud. Der var lidt dumt eller maaske dovent ved Ansigtstrykket, men det var tillige meget poliidsk og ingenlunde uelskværdigt. - Hun saac ogsaa forlegen ud, idet hun sagde de nysnævnte Ord; men det var ligesom ikke paa egne Vegne, syntes Karl; næsten som om hun vilde sige: ja, jeg veed ikke, om det kan gaa an. Der maa I andre forstå.

Karl vilde næsten ønske, at han havde kunnet tage Sagen paa lignende Maade; thi hans Mening om Situationen svingede med betydelig Hastighed imellem meget forskellige Opfatelser. Men - tænkte han - uanstændige Kvinder kunde Dr. Fensmark da virkelig ikke føre ham sammen med paa en Tur til Roskilde. Og saadan syntes han